SENTINELA

ANUL IV, Nr. 9
28 Februarie 1943

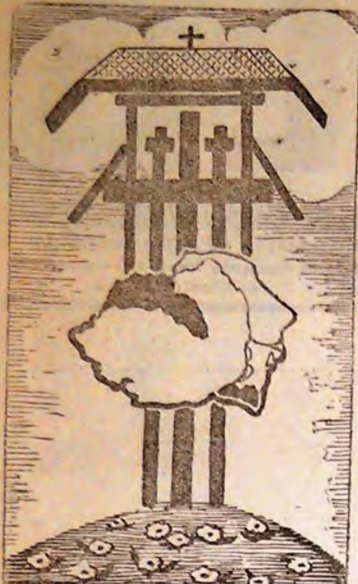
GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti
TELEFON: 3.96.62

SENTINELA ROMÂNĂ LA ŢĂRMUL MĂRII

Dela ţărmul dobrogean şi până departe, la Marea de Azov, ostaşul român stă de strajă la hotarul de apă al ţării, aşa cum odinioară şedea strămoşul legionar roman în calea barbarilor. Gerul şi viscolele iernii nu l-au clintit din locul de pază şi onoare, unde zi şi noapte ochii săi de vultur scrutează nesfârşitul valurilor pentru a descoperi urma vaselor inamice. Datorită acestei supravegheri neadormite, dela începutul războiului şi până azi, nici o navă bolşevică n'a izbutit să se apropie de ţărm. Dacă vreodată nenorocul împinge prea aproape vasul duşman, soarta lui este pecetluită, căci viteaza sentinelă română dă imediat alarma, iar focul bateriilor de coastă se deslănţue fulgerător, trimiţând la fund vasul blestemat, aşa cum îl vedeţi în tabloul de faţă.

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.
2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.
3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.
Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Raiul bolșevic

Așa de bine este în „Raiul bolșevic", încât populația civilă din zonele evacuate de trupele germane se refugiază în mare parte cu acestea. Nesfârșitele coloane de refugiați străbat șoselele Ukrainei spre Vest. Pe jos, sau în căruțe trase de cai, mii de oameni merg încet ziua și noaptea spre zone liniștite, uitându-se speriați în urmă.

Populația din Bazinul Donețului, din regiunea Cubanului și din Nordul Caucazului, îngrozită la gândul că ar mai putea rămâne sub regimul bolșevic, lasă satele pustii și pleacă. Bătrâni, femei și copii declară: „Mai bine murim decât să mai trăim sub regimul sovietic".

Sunt cuvinte care se aud pe buzele tuturor și care măresc ura împotriva căpeteniilor bolșevice care au trudit până la sleire populația civilă, sau a împuținat-o prin masacre, asasinate și deportări.

Cei refugiați își arată toată recunoștința față de trupele germane pentru modul cum au știut să se poarte cu ei, chiar atunci când ar fi trebuit să aibe altă atitudine.

Nesfârșitele convoaie de refugiați înfățișează cele mai adevărate mărturii că sub regimul comunist nimeni nu are asigurată existența și vieața.

Teroarea este singura lege o bolșevismului.

Cruntele epidemii care pustiesc acum întreaga Uniune Sovietică, au mărit și mai mult desnădejdea populației, marcând latura de dărâmare a unui neam care și-a rupt toate tradițiile. Procentul înspăimântător al mortalității, determinat de condițiile mizerabile de trai, mărește clocotul de protestare.

Suflete înguste ideilor progresului, conspiratorii bolșevici n'au făcut decât să speculeze pasiunile populare. Copleșită de boli și chinuită de foamete, populația se retrage, ocrotită de trupele germane. Cei care rămân sunt sortiți pierzării. Cu instinctul lor josnic, bolșevicii torturează pe locuitorii cei mai pașnici, pretextând că au găzduit armatele noastre.

Din această cauză, numeroși copii au plecat în Germania, înrolându-se în frontul muncii, împreună cu părinții lor.

S.

La 25 de ani de aniversare a armatei roșii

Cuvântare ținută de d. general Pantazi, ministrul apărării naționale, în cadrul orei ostașului la Radio „România".

Astăzi de partea cealaltă a frontului, inamicii noștri aniversează 25 de ani dela înființarea armatei roșii. Armata aceasta în contra căreia trupele noastre au luptat și luptă cu bravura lor tradițională se găsește în clipa efortului ei suprem. Dar sforțarea armelor bolșevice, oricât de gigantică ar fi ea, nu va reuși.

25 de ani regimul comunist și-a pregătit instrumentul de dominație în interiorul Rusiei și de expansiune a bolșevismului în lume. Toate resursele imense ale Sovietelor au fost puse în slujba acestui scop. Buna stare a populației și multe preocupări sociale au fost sacrificate formațiunii și înzestrării armatei roșii. Fără îndoială că transformarea Statului Rus într'o uzină destinată exclusiv creierii acestei armate și tenacitatea cu care s'a urmărit planul organizării ei ar fi putut provoca sentimente de considerațiune în lume, dacă obiectivele urmărite de Statul Rus s'ar fi integrat în lotul ideilor nobile și generoase cari au frământat omenirea.

Armatele revoluțiilor europene ieșite dintr'o isbucnire de idealism au răspândit în drumul lor ideia libertății omului și a statului național.

Armatele revoluției comuniste sunt fructul unor lungi străduințe executate în umbră, iar solia pe care o aduc ele lumii este distrugerea libertății omului și a națiunilor.

Ce prăpastie între aceste armate revoluționare?

Popoarele europene au luptat pentru extinderea civilizației; rușii luptă pentru distrugerea ei. Este opoziția între spiritul creator al Occidentului și nihilismul stepei slave.

Armata roșie este produsul acestui nihilism.

Ea nu are un caracter național nici în compoziția și nici în scopurile ei. Prezența diverselor naționalități asiatice în rândurile ei și mai ales a unui mare număr de evrei în conducere îi dau un caracter precis anațional. Massa soldaților nu știe pentru ce luptă. Conducerea duce însă războiul pentru distrugerea rezistențelor naționale Europene și comunizarea continentului sub hegemonia guvernului dela Moscova.

Armatele naționale sunt susținute de convingerea idealului lor patriotic: „Intregirea hotarelor sau apărarea lor". Armata sovietică nu are nici unul din aceste obiective naționale. Disciplina și coeziunea ei se bazează pe sentimentul de teroare inspirat cadrelor și trupei.

Actul de naștere al armatei roșii a fost asasinarea ofițerilor regimului țarist. Dela acest debut tragic, armata roșie a trecut printr'o serie neîtreruptă de execuțiuni cari au culminat cu acelea ale generalilor Tuhacevschi, Putna, Iegorov, Bielov, Kovalenco, a mareșalului Blucher și alții. Mii de ofițeri au căzut sub seccra execuțiunilor capitale. Fiindcă armata sovietică nu este un instrument de conservare a Statului, ci un instrument de menținere la putere a partidului comunist, care înțelege să-și asigure prin teroare devotamentul absolut al cadrelor. Din această cauză și existența comisarilor politici și existența poliției și a spionajului în armată. O minoritate de comuniști conduce prin tiranie și delațiune o masă întinsă de soldați fără credință și fără ideal.

Armata roșie a luat în mod fatal înfățișarea morală a partidului comunist. Ea a părăsit complet orice tradiție europeană. Codul de onoare al războiului și obligațiunile sacre față de prizonieri sau ostateci, pe cari istoria armatelor europene le-a stabilit ca bunuri morale fundamentale ale lor, au fost sacrificate de armele sovietice. Sunt în amintirea tuturor ostașilor țării noastre suferințele îndurate de cei căzuți în mâna armatei roșii. Cine va putea uita cruzimile din Basarabia, dela Feodosia și din toate localitățile Rusiei, pe unde ne-a dus soarta războiului?

Războiul cu Rusia Sovietică este mai greu decât alte războaie, tocmai pentrucă armata roșie nu este o armată în sens european și pentru că ea nu respectă nici una din convențiunile internaționale cari caracterizează lupta civilizată. Ori și unde a ajuns această armată, ea a distrus tot ce era ierarhie sau calitate. Este o iluzie mortală, aceia de a crede că armata roșie ar putea fi oprită dela actele ei de distrugere altfel, decât prin calea armelor. Tratate, reguli internaționale, promisiuni, înțelegeri politice sau tradiții de umanitate sunt literă moartă pentru trupele sovietice și șefii lor politici. De aceia, este un lucru absolut sigur, că numai armatele ce luptă astăzi în contra Rusiei comuniste pot stăvili a doua mare invazie asiatică ce amenință Europa.

Acum, în momentul de încleștare supremă a forțelor, privind acest aparat militar al Rusiei comuniste, sufletul ne rămâne neclintit în credința victoriei finale a dreptății. In fața colosului sovietic, armata noastră, deși cu un material redus în comparație cu cel rusesc, a izbutit să înscrie în analele războiului victorii admirabile. Ca un nou David, armata română a lovit în Goliatul mult mai puternic decât cel legendar, care încerca să o strivească. Și lovitura a fost simțită.

De aceea, sovieticii caută prin propaganda lor neîntreruptă să ne îndepărteze din calea noastră dreaptă. Dar noi toți avem convingerea că lupta noastră este cea adevărată. Nimeni nu o poate contesta. Noi ne apărăm ființa națională, dreptul nostru la libertate și viață. In acest fel apărăm și civilizația europeană contra acelora cari o amenință, căci comuniștii ruși nu sunt decât niște imitatori ai formelor civilizației occidentale, imitatori cari neagă însă spiritul și distrug sursele de existență ale acestei civilizații. Toate popoarele europene au fost de acord la un moment dat în a recunoaște pericolul reprezentat de acest val de ură și necesitatea de a ridica în drumul lui un baraj puternic, care să-l oprească de a pătrunde în Europa. Dacă astăzi unele din aceste popoare, din anu-

Urmare în pag.

Scrisoare mamei

Măicuță dragă,

Iți scriu din Crâm, din Cherci, scrisoare
Și-ți trimit veste despre mine;
Pe-aici e luptă grea și gerul mare
Și ne luptăm cu hoardele gruzine.

Eu pân'acum sunt bine, sănătos
Și am scăpat de orișice primejdii;
Dela Tighina mărșăluind pe jos
Am cunoscut doar freamătul nădejdii.

Il știi pe Gheorghe Dincă al Ioanii
Și pe Vasile cel ce-i schioapă sora;
Pe Panait și Radu al Vădanii
Căzură câte-și patru la Djantora.

Mi-i dor de zarzări, de plăvani, de casă
De frate-miu, și de surori, de stele;
Și de ograda noastră prea frumoasă
Mi-i dor grozav de câmpurile mele.

Ce face satul verde fără mine
Și'ncoace cine oare a mai plecat?
Le spune tuturora că sunt bine
Și sunt în luptă grea, neîncetat.

Mi-i dor de voi toți, de bună seamă
Și m'așteptați, de Paști, că vin la vetre;
Dar pân'atuncea te sărută mamă
Băiatul tău din Crâmul ăsta, Petre.

Locot. PETRE PAULESCU

PIZANIE

Io, Vasâlie Lupu, Moldovei hospodar,
Salaș Domniei meale — având la Eși,
M'am vrednicit ca să râdic oltar,
Pe-un loc ce-i cu Danubiu megieș.

Milostivit din neam fiind de hire,
Acmu când dă credința veche'n pârg,
Am înălțat acest lăcaș cu sârg,
Urmașilor să hie pomenire.

Că dup'atâtea lupte de istov
Purtate'n vremi de noi și de străbuni,
Am pus la temelie — acest hrisov,
Chezaș credinței și anilor buni

Aicea, la Chilia, au purtat
Acei al căror azi eu sânt urmaș,
Potop de lupte cari în veac s'au dat,
Tot biruind vrăjmaș după vrăjmaș.

Și-atâta sânge-au curs și-atâta os
Au îngrașat, în let, brazda Moldovei,
Că neamu'ntreg de-ar fi adus prinos
Și n'am putea spovadă să dăm slovei.

De-azi Sf. Neculai, la cap de țară,
Credința străjui-va și ocina,
Va sta cu crucea sotnic la hotară,
Peste'ntuneric răvărsând lumina.

Și blăstăm pun acelora ce vin
De-or zăbăvi să apere oltarul
Ce-l înfrățesc de astăzi cu hotarul,
Acmu și pururea și'n veci. Amin.

D. IOV

Două cuvântări istorice

Zilele acestea atenţia presei europene a fost atrasă de două mari discursuri, menite să fie înregistrate în paginile ce vor alcătui sbuciumata istorie a zilelor noastre.

Este vorba de cuvântările d-lor: dr. Goebbels, ministrul propagandei Reichului şi General Pantazi, ministrul apărării naţionale.

Rostite la scurt interval de timp între ele, cuvântarea ministrului german, urmată, după câteva zile, de aceea a ministrului român, se aseamănă în mod minunat, prin curajul bărbătesc prin care se înfăţişează stările de lucruri de astăzi, — prin limpezimea cu care este zugrăvită primejdia rusească. Lupta europeană a ostaşilor Crucii este arătată în toată măreţia ei în discursurile rostite de cei doi bărbaţi de Stat, iar adevărurile expuse în toată goliciunea lor sunt sortite să desmeticească şi acele puţine minţi întunecate din ţările neutre care nu pricep adâncimea prăpădului bolşevic.

Cu talentul ce i-l cunoaştem, d-l dr. Goebbels a ţinut să înfăţişeze în adevărata lui lumină pericolul roşu, scoţând în valoare sforţarea eroică a celor care luptă pentru stăvilirea puhoiului ce ameninţă să se reverse asupra ţărilor noastre, asupra căminurilor, întrecând orice năvălire barbară din trecut.

Ministrul german n'a ascuns nimic din gravitatea situaţiei, declarând răspicat popoarelor europene, că numai o sforţare mare, — o folosire a tuturor mijloacelor şi forţelor naţionale, va fi în stare să oprească năvala asiatică.

A mai spus d-l dr. Goebbels: dacă n'ar fi fost armatele germane şi aliate, oare ce forţă militară ar fi fost în stare să se măsoare cu balaurul roşu?

Ni se întunecă mintea când ne gândim ce ar fi devenit astăzi scumpa noastră ţară şi toată Europa, dacă nu s'ar fi luptat atât de vitejeşte bravii ostaşi germani în sfântă frăţie de arme cu soldaţii români şi aliaţi.

Păţaniile Spaniei şi nenorocirea Statelor Baltice, a Basarabiei şi Bucovinei, sunt destul de proaspete în amintire, pentru a ne face o idee cam ce ar fi ajuns ţările europene dacă nu săreau la timp Germania şi aliaţii săi.

Timp de 25 de ani s'au înarmat până în dinţi bolşevicii, pândind momentul prielnic de a sări în grumazul Europei.

Această mare primejdie a armatei roşii. o arată pe larg şi d-l General Pantazi în discursul rostit la radio cu prilejul împlinirii a 25 de ani dela înfiinţarea armatei bolşevice. Intr'o expunere foarte documentată, d-sa a înfăţişat toată dârzenia cu care bolşevicii şi-au pregătit din umbră armata, ţinând poporul timp de un sfert de veac, în groază, mizerie şi sclavie. Având numai scopul nimicirii celorlalte neamuri, pentru a putea întrona în lume comunismul, armata roşie a ajuns într'adevăr un periculos instrument de distrugere, şi dacă n'ar fi întâlnit în cale armatele Crucii, cine ştie ce s'ar fi întâmplat.

Istoria ne arată că tendinţa ţărilor civilizate a fost întotdeauna pentru fericirea şi libertatea omului, iar armatele lor s'au organizat pentru apărarea naţiunii, pentru siguranţa căminurilor şi apărarea graniţelor.

Armata roşie a fost creată cu scopul de a susţine numai regimul bolşevic şi a-l ajuta la cotropirea Europei.

Câtă deosebire între înălţimea de gând a popoarelor civilizate şi între nihilismul slav, — acea pornire de a propaga în omenire sălbăticia stepei şi înapoierea omului la vieaţa animalelor.

D-l General Pantazi a arătat cum de veacuri noi, Românii, am stat în calea gândurilor ruseşti de cucerire. Astăzi, ca şi odinioară, noi îndeplinim, aici la gurile Dunării, aceeaşi misiune de sentinelă la răsărit.

Dumnezeu ne-a ferit ca luptele să se dea pe teritoriul nostru.

Bravii ostaşi români care luptă departe, pe câmpiile îngheţate ale Rusiei, trebue să-şi aline dorul de Patrie la gândul că numai astfel ei au ferit Patria de ruina războiului, dându-i putinţa să se întărească pentru misiunea strălucită din viitor.

Aşa cum a spus ministrul german, d-l Goebbels, — aşa cum a mărturisit în cuvântarea sa însufleţită d-l General Pantazi, — dreptatea câştigată prin jertfă şi eroism este lozinca noastră de astăzi. Ea stă la baza ridicării popoarelor şi de aceea vom învinge pe bolşevici, pentrucă luptăm în credinţa lui Dumnezeu, încălziţi de focul sfânt al dragostei de Patrie.

I. VALERIAN

Post de mitralieră pe frontul de Est.

La 25 de ani de aniversare a armatei roşii

(Urmare din pag. 2).

mite interese, nu mai susţin acelaş punct de vedere, vina nu este a noastră, ci a lor. Noi am rămas pe baricada adevărului şi a justiţiei, fiindcă luptăm pentru Naţia noastră şi pentru civilizaţia lumii.

România a suferit invaziile şi ameninţările Rusiei începând încă din secolul al XVIII-lea. Ea nu face astăzi decât să-şi apere, ca şi în trecut, ceeace Justiţia îi garantează, însă ceeace planurile unui vecin puternic îi ameninţă în continuu. Ca şi Finlanda, România luptă numai pentru existenţa sa naţională. Vrem ca hotarele să ne rămână întregi. Dar războiul nostru îndeplineşte în acelaş timp şi o funcţiune europeană, fiindcă suntem păzitorii gurilor Dunării. Noi împiedecăm împlinirea faimosului ţel al politicii lui Petru cel Mare, care voia ca Rusia să ocupe acest punct strategic al economiei europene şi să se îndrepte apoi cu toată greutatea spre Constantinopol. Alături de noi, marea noastră aliată, Germania, apără însăşi inima Europei de invazia anarhiei şi a hegemoniei ruseşti.

Dacă însă sacrificiul nostru la porţile Răsăritului nu este înţeles de toţi acei ce ar fi trebuit să susţină lupta civilizaţiei, istoria va judeca mai târziu de partea cui a fost dreptatea. Noi avem datoria să continuăm cu aceeaşi dârzenie şi vitejie lupta. Suntem aliaţii unui popor mare, ale cărui ţeluri de ordine, de naţionalism şi de apărare a civilizaţiei coincid în totul cu ale noastre. Vom merge fără şovăire şi până la ultima picătură de forţă, alături de poporul german în lupta contra bolşevismului. Nimic nu ne va putea opri dela această datorie sfântă a Naţiei şi a onoarei noastre.

Desigur că un război nu se duce numai cu victorii. Trebue să înfruntăm cu calm insuccesele trecătoare şi să ştim să aşteptăm momentul favorabil.

Să avem credinţă, căci dreptatea este de partea noastră. Avem norocul că războiul se duce departe de graniţele ţării. In felul acesta, viaţa internă a României este ocrotită de loviturile teribile ale duşmanului. Cât de critică ar fi fost situaţia dacă armatele noastre s'ar fi luptat tot timpul pe Nistru sau pe Prut cu un adversar atât de puternic. Intreaga Românie ar fi fost astăzi o ruină. Ştim că depărtarea de Patrie aruncă o umbră pe sufletul românilor, dar acest războiu dus pe alte pământuri, salvează însăşi fiinţa Ţării şi posibilităţile ei de desvoltare în viitor. Nu suntem dealtfel singurii cari luptăm peste graniţe. Poporul italian a trimis din ţara lui îndepărtată şi călduroasă, soldaţi cari luptă alături de germani şi de noi pe câmpiile îngheţate ale Rusiei. La fel au făcut şi celelalte popoare.

Trebue să ne convingem cu toţii, că în faţa pericolului imens ce ne ameninţă, nimic nu este mai important decât izbânda finală contra comunismului şi fiţi siguri că pe aceea o vom avea, fiindcă aliaţii noştri sunt superiori inamicilor şi fiindcă noi luptăm sub scutul lui Dumnezeu şi al adevărului. De pe frontul scurtat care se stabileşte în iarna aceasta, va porni în vară ofensiva amplă şi decisivă a aliaţilor noştri. Pericolul care s'a apropiat o clipă de Europa va fi din nou înlăturat şi viaţa îşi va putea relua ritmul ei normal şi productiv. Voi, ostaşi glorioşi ai Ţării noastre, veţi câştiga pentru mult timp un viitor liniştit Patriei şi îi veţi da astfel răgazul pe care nu l-a avut până acum, pentru a înfăptui progresul social pe care îl doreşte.

La 25 de ani de aniversare a armatei roşii, la 25 de ani de aniversare a atentatelor nenumărate contra oamenilor, a bisericii şi a civilizaţiei, noi răspundem cu două mii de ani de persistenţă pe acest pământ naţional şi cu conştiinţa nesdruncinată că ceeace facem este spre binele Ţării, al urmaşilor noştri şi al civilizaţiei care ne-a dat viaţă.

Doi bravi ostaşi: Cimpoieru Ştefan şi Gugoneţu Ion

I-am întâlnit zilele acestea în tren. Călătoreau spre casele lor într'un concediu de odihnă. Cimpoieru Ştefan din Măciuca-Vâlcea şi-a lăsat mâna dreaptă în stepa Calmucă, iar Gugoneţu Ion din Severin a fost rănit la piciorul drept. Abia ieşiţi din spital aşteptau să-şi vadă fiecare căsuţa sa cu tot ce avea scump în ea.

In lumina lunei, feţele celor doi bravi soldaţi păreau transfigurate. Robusteţea optimismului lor crea vieaţă nouă şi cobora linişte în sufletele obosite de temeri. Mărturisirile acestor eroi păreau poeme de ne mai pomenite vitejii.

„Luptă ai noştri de sperie lumea. Noi nu ştim ce-i moartea. Ştiu bine că dreapta mea, de acolo, din stepa calmucă, se va ridica cu toată furia şi mă va răsbuna, isbind hoardele barbare până la nimicire", vorbea Vâlceanul cu ochii pierduţi în depărtări. „Să-mi văd pe biata mea mamă, care de mult numai stie nimic de mine şi aştept apoi ordinul de plecare să mă pot răsbuna", sărea să-şi descarce sufletul vioiul Mehedinţean, căruia ochii îi sclipeau jeratic.

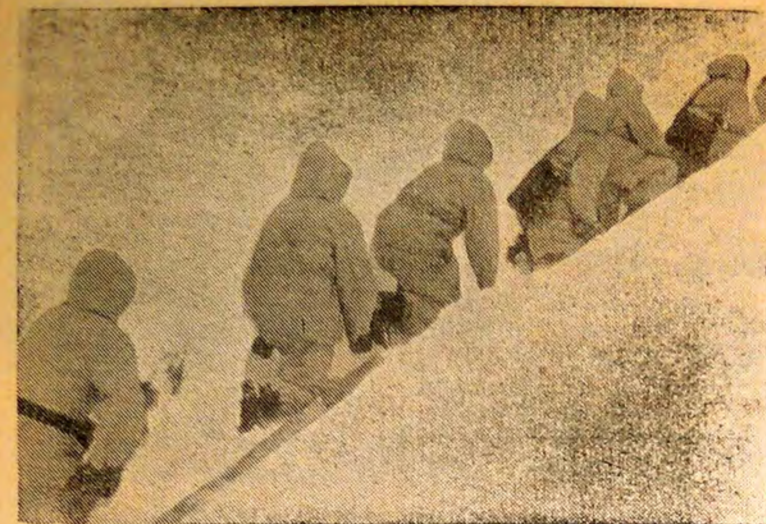
Aduceau apoi amândoi aceşti bravi soldaţi mulţumiri tuturor celor care i-au îngrijit atât de părinteşte în spitale. Şi unul şi altul se grăbeau să-şi arate voinţa de fier, de a fi acolo în mijlocul familiei, rudelor şi cunoscuţilor lor, mereu aceiaşi adevăraţi soldaţi şi că vor întreţine sufletul curat şi sănătos, pe care trebue să-l aibă fiecare Român.

In noaptea aceea de lungă călătorie, voi cei doi bravi soldaţi, abia desprinşi din marea bătălie ce o duce neamul nostru, aduceaţi cu voi increderea şi sănătatea sufletească care-l caracterizează în genere pe tot Românul. Pe fruntea voastră asudată de greul jertfelor pentru marea dreptate părea parcă înscris cu litere de foc viitorul unui neam, sfinţit prin atâtea suferinţe

Fiţi, voi bravi ostaşi, ca toate milioanele de Români, acolo în mijlocul celor ai voştri, făcliile cele bune, mari şi luminoase, care arată adevărata cale a neamului în istoria marilor fapte „care se pune de partea realizatorului, a împlinitorului".

Voi, aleşi între aleşi, viteji între viteji, sunteţi realizatorii şi împlinitorii României celei noi. Dea Dumnezeu, ca împlinirea aceasta să fie veşnică, iar urmaşii urmaşilor noştri să fie la înălţimea vitejiei şi puterii de jertfă de astăzi, pentru sfintele noastre hotare.

Lt.-colonel N. VLĂDULESCU

Echipe române de şoc aşteaptă momentul pentru dinamitarea inamicului

Cum se repară autovehiculele în apropierea liniei de foc

In războiul modern tracţiunea mecanică joacă un rol covârşitor în operaţiunile militare. De cele mai multe ori duşmanul e izbit cu vijelioasă energie ce-l sileşte să dea continuu înapoi, tocmai datorită mijloacelor rapide de locomoţie. Fără acestea nu sunt posibile acţiunile de învăluire. Şi numai cu ele cercurile de fier, foc şi oţel, strivesc rezistenţa bolşevică, măcinându-le armată după armată.

S'au văzut dese cazuri când inamicul, deşi cu mult superior numericeşte, a fost dat peste cap pe neaşteptate de unităţi proaspăt aduse dela sute şi mii de kilometri.

Autovehiculele şi camioanele de orice fel au devenit cu totul preţioase şi cu adevărat indispensabile în operaţiuni. Ele sunt deopotrivă de necesare la transportul trupelor cât şi la aprovizionarea lor cu alimente şi carburanţi.

Azi nu se poate concepe războiu fără asemenea maşini.

Dar cum e şi firesc ele se uzează. Uneori sunt atinse de proiectilele duşmane care le caută cu înverşunare. Alte ori se defectează din cauza timpului Blocurile plesnesc isbite de ger. Magnetourile se înfundă. Lagărele se topesc. Adeseori succesul unei bătălii atârnă de una sau mai multe maşini.

Se înţelege uşor prin urmare ce atenţiune trebuie dată acestora pentru ca puterea de luptă să fie totdeauna superioară. Iată pentru ce autocamioanele se cer a fi revizuite.

La anumite intervale este necesar să li se facă un examen general şi reparaţii radicale, pentru a fi puse din nou în serviciu. Să li se schimbe piesele deteriorate. Să poată fi iarăşi întrebuinţate cu succes în acţiunile viitoare.

Din această permanentă grijă s'au creiat atelierele de reparaţii auto. In apropierea liniei de foc, am întâlnit atelierul fix Nr. 17, sub conducerea căpitanului Crişan Valeriu. D-sa e un specialist în materie, în viaţa civilă fiind directorul Şcoalei de şoferi din Timişoara.

Vizitând instalaţiile ne-am găsit în faţa unei adevărate uzine. Aşezat într'un imobil adaptat cerinţelor, atelierul e înzestrat cu cele mai moderne aparate, ca şi cum ne-am afla la o mare întreprindere de specialitate din Capitală.

Interesant e faptul că toată aparatura poate fi oricând deplasată, deoarece e montată în autocamioane. Atelierul se instalează cu uşurinţă în cel mult 3—4 ore dela sosire. Se împachetează totul, fiind gata de plecare în două ore.

Atelierul de care ne ocupăm are cinci secţii şi anume: Skoda, Praga, Tatra, Ford, Stoewer.

De asemeni, secţii de montaj, demontaj, alezat blocuri, rectificat supapa, strungărie, tinichigerie, fierărie, tâmplărie, vopsitorie, vulcanizare, tapiţerie, electricitate. Posedă aparate de sudură electrică şi autogenă.

Are energie proprie pe care şi-o procură dela câteva grupuri electrogene.

Capacitatea de reparaţie e de câteva zeci de maşini zilnic.

Orice limuzină, oricât ar fi de avariată, poate fi complet refăcută în maximum 24 ore. Tot astfel şi camioanele. E de notat că atelierul posedă moderne instalaţiuni de specialitate, putând face faţă cu succes oricărei exigenţe.

Este dotat cu ultimele perfecţionări tehnice fiind situat pe acelaşi plan ca şi marile uzine din Capitală.

Autorităţile militare n'au precupeţit nici un efort, pentru a face din aceste ateliere adevărate realizări practice, ţinând seama de greutăţile locale, de spaţiu, posibilităţi de transport, specialişti, etc.

Din această cauză un atelier fix de reparaţii auto satisface cu uşurinţă orice nevoie de reparaţii generale la un autovehicul complet uzat. Atelierul este alimentat cu piese de schimb de către depozitele direcţiei auto-mecanizării, depozite care sunt împinse până în apropierea liniei de foc.

Acestea posedă o complexitate de categorii de piese de schimb, spre a satisface nevoile sutelor de mărci de autovehicule aflate în slujba trupelor operative.

Piesele ce nu se găsesc se construesc din nou la strungurile atelierului, sau se aduc cu avionul dela depozitul central al armatei.

Dar atelierul e înzestrat şi cu un număr de maiştri militari dela batalioanele de reparaţii auto şi maiştri civili, proveniţi dela marile uzine metalurgice.

In plus, în serviciul atelierului se mai găsesc şi câteva zeci de prizonieri ruşi care lucrează în deosebi la maşinile sovietice, capturi de războiu, dovedindu-se a fi buni meseriaşi, ce muncesc cu devotament. Prizonierii sunt mulţumiţi de tratamentul ce-l primesc şi s'au adaptat complet nevoilor serviciului.

Din maşinile capturate şi reparate de chiar specialiştii lor, bolşevicii vor primi noi lovituri menite să ducă la completă epuizare, ultimele lor sforţări disperate.

Atelierul lucrează cu două echipe de zi şi noapte.

In felul acesta oricărei maşini se dă imediat asistenţă necesară. Dacă se are în vedere că atelierul poate repara orice sistem de maşini, într'un timp scurt, şi pe orice fel de vreme, în orice împrejurări, foarte aproape de linia de foc a trupelor, ne dăm seama pe de o parte de importanţa acestei iniţiative, iar pe de altă parte de serioasa ei contribuţie la asigurarea victoriei finale.

Un brav pe drumul biruinţii

Se împlinesc, în curând, aproape doi ani de când a plecat la oaste ţăranul din Cremene, Ion Palaloga.

L-am întâlnit în gară în trenul care-l ducea pe drumul biruinţii.

Mic la statură, cu străluciri de inteligenţă în ochi, în haină militară, iconarul care zugrăvea stelele copiilor din sat, în ajun de Crăciun şi înflorea troiţele credinţei, părea un recrut cu gândul numai ca: „milităria să meargă bine".

Sta, rezemat în uşa vagonului pe care-l împodobiseră cu ramuri verzi, şi steguleţe tricolore, ce-şi fluturau pânza spre soare răsare.

— Incotro Ionică?

— Ne ducem să dăm o mână de ajutor fraţilor ce luptă în răsărit. De acum înainte n'o să mai zugrăvesc stelele şi vicleiele flăcăilor..., mă duc să lupt ca să pot zugrăvi mâine „faţa României Mari". Am să vă trimit, din luptă, o poză frumoasă". De oi avea vreme am să fac un pandur de-ai noştri cum luptă şi moare pentru Ţară.

Ce izvor sacru i-a picurat în inimă atâta iubire de ţară acestui plugar cu patru clase primare?

Mama lui, şcoala, biserica, armata?! Sau toate laolaltă?

L-am privit mult! Şi-a deschis parcă sufletul şi în ochii lui am văzut ca pe o Columnă ostaşii lui Ştefan, ai lui Mihai, bucimaşii, ciubărarii şi ciobanii lui Horia şi Iancu, pandurii lui Tudor şi armata Regelui Mihai, însoţită în luptă de umbrele voevozilor şi eroilor neamului.

După câteva luni de front, soldatul Ion îi scrie mamei lui următoarea scrisoare:

Mamă,

„Scrisoarea asta e pentru mata — voiam să-ţi trimit pentru domnul... o poză, cu olteni de-ai noştri, care luptă şi mor pentru Ţară, — dar n'am isprăvit-o. Am s'o termin atunci când vor cădea dintre noi măcar unul.

— Până acum suntem toţi.

Oltenii nu cad aşa uşor. Ai noştri trag şi trag cu furie şi trec înainte. Ne-am făcut o cruce pe patul armelor şi crucea ne ajută.

Şi îţi scriu mamă scrisoare,
In ajun de sărbătoare
Iartă-mă, îţi scriu cum pot
Lipind dorul ce ţi-l port
Lipind dragostea de fiu
Pe hârtia care-ţi scriu.
Sunt departe, mult departe
Peste dealuri, peste ape.
Dar cu cât sunt mai departe
Inima de drag îm bate
Ce ruşine ar fi de noi
Să fim azi în sat cu voi
Pe când fraţii noştri d'un sânge
Luptă şi duşmanul frânge
Pentru libertate 'n lume
Pentru legile străbune.
Calcă mamă cu mândrie
Căci ai fiu la datorie
Tot cei greu să uiţi, să laşi
Căci eşti mamă de ostaş
Şi de nu te-ai supăra
Astăzi, Ţara-i mama mea
Arma-i sora mea cea dragă
Frate mi-e câmpul cu iarbă
Tată-mi este Dumnezeu
Să ne apere de rău
Să petreci mamă cu bine
Şi să gândeşti şi la mine
Vă trimit din depărtări
Dulci şi calde sărutări.

Cu fruntea spre cer, uniţi şi tăcuţi, asemeni grăunţelor de nisip, care îngrădesc şi sparg cele mai viforoase valuri, vom stăvili talazurile duşmanilor şi-i vom forţa să-şi întoarcă drumurile, ori îi vom sdrobi.

Valurile mărilor, în drumul lor năvalnic, se isbesc de stânci, trec peste ele şi se avântă mai furioase spre maluri. Dar acolo... dau de firele de nisip, se topesc „de unirea lor" şi învinse, cu fruntea plecată îşi întorc unda.

Miile şi zecile de mii de ostaşi, care stau de veghe la hotare spre a reîntregi graniţele sângelui, simt ca Ion, cred cum crede el şi luptă pe viaţă şi pe moarte pentru Ţară, Neam şi Cruce.

Prin versurile lui, Ion, soldatul din Cremene, îi cere mamei lui şi tuturor româncelor să fie mândre că au feciori de straje la hotare.

Sergent t. r. TILICĂ DANCĂU

Sănducul

Vlăstar de oltean, energic şi neastâmpărat oştean şi luptător al idealului românesc, îşi ducea pe umerii vânjoşi destinul de comandant de ploton de pionieri pe meleagurile nesfârşite ale Rusiei. Nicio cursă, niciun şiretlic rusesc nu l-a înşelat pe Sănducul nostru în toate misiunile lui. La Harkow, la Doneţ, la Don şi apoi spre Stalingrad, Sănducul a fost întotdeauna victorios.

Veşnic vesel, niciodată obosit şi întotdeauna cu un cuvânt de prietenie pentru ostaşii săi, a rămas şi astăzi pe buzele tuturor, prietenul şi comandantul de totdeauna.

Pentru noi, Sănducul era, oridecâteori timpul şi operaţiunile ne îngăduiau să fim împreună, un isvor de veselie şi recreaţie. Din nimicuri şi chiar din necazurile de toate zilele, el făcea haz şi ca prin minune totul se transforma într'un buchet de căldură şi frumoasă camaraderie. La un păhărel de vutcă, cu un cântec oltenesc şi cu o rusească pocită, Sănducul era spiriduşul batalionului.

Aşa l'am avut şi aşa l'am iubit pe Sănducul nostru până'n ziua de 20 August 1942, în luptele dela Kapkinka. Comandant de ploton, ocupa poziţia în faţa puzderiei de cazemate inamice din faţa satului. Neastâmpărat luptător, după ce respinsese multe atacuri inamice, îşi făcuse obiceiul ca, în fiecare zi să-şi culce pentru totdeauna câţiva din muşteriii de vis-à-vis.

In ziua de 20 August, înainte ca soarele să le fi încălzit bine mădularele, Sănducul a luat puşca-mitralieră — arma lui preferată — ca să-şi culce încă un muşteriu, care făcea pe viteazul, umblând în picioare printre cazemate.

După ce l'a culcat, făcându-i complimentul de rigoare, a văzut un al doilea şi în momentul când a spus: „şi ăsta este al meu", un glonţ l-a lovit în cap, închizând pentru totdeauna gura şi ochii aceluia care ne aducea atâta veselie.

Aducându-l la locul de onoare, pe faţa camaradului nostru se citea mulţumirea datoriei împlinite.

Cpt. VOINESCU

Luptând cu crivăţu în răsărit

Soldatul Bădănoc Dumitru cade din întâmplare în liniile bolşevice şi captureazã patru „cioloveci"

Un episod care iese din comun, aproape neverosimil, s'a întâmplat pe frontul de răsărit, pe când unitatea soldatului Bădănoc D-tru se afla înfiptă pe poziţiile din faţa satului Boljec-Ceapornichy.

Era pe vară şi aici în stepa calmukă, sub coviltirul de foc al cerului, pământul sărea în aşchii. Setea pusese stăpânire din ce în ce mai mult pe gâtlejurile opărite ale soldaţilor. Lipsa de apă era chinuitoare.

Din această cauză soldatul Bădănoc se hotărî să facă o expediţie în „ţara nimănui", pentru a culege câţiva bostani.

Ca un uriaş lampion veneţian sloiul lunii răspândea o lumină metalică. Timp nepotrivit pentru îndrăsneţul incursionist. Mitraliorii bolşevici l-au observat şi au descărcat în snopi câteva benzi de cartuşe.

Soldatul Bădănoc a fost rănit greu la un picior. Noaptea se lăsa din ce în ce mai întunecoasă şi eroul era desorientat. Orbăcăe câtva timp în beznă pentru a se târî spre liniile noastre, dar se pomeni în liniile bolşevice. Doi bolşevici îl ridicară în mare grabă şi-l introduseră într'o cazemată. Prins în „voia soartei", soldatul nostru nu s'a descurajat. El nu şi-a pierdut firea nici când ocupanţii cazematei l-au chinuit cu întrebările sâcâitoare. El are minte ageră şi răspunde „în ruseşte" anchetatorilor. Câştigă repede simpatia celor din jur şi relaţiile de intimitate se ţes cu iuţeala fulgerului. Bolşevicii vor să ştie cât mai multe lucruri dela flăcăul nostru. De aceea el prinde „mâncărici la limbă" şi le înşiră la poveşti de pe front, de rămân „ciolovecii" cu gurile căscate. Soldatul Bădănoc îşi iubeşte cu pasiune Ţara şi camarazii. El ştie ce trebue să le spună. Bolşevicii îşi desleagă şi ei limba şi se plâng de mizeriile care le întâmpină la fiecare moment. Se aşează repede o încredere reciprocă. Ei vor libertatea. De aceea, printr'un acord tacit, se gândesc să treacă cu Bădănoc în poziţiile române. Acest lucru nu era uşor de îndeplinit, pentrucă Bădănoc era rănit şi apoi românii nu ştiau nimic de acordul stabilit în liniile inamice Imaginaţia fierbinte a lui Bădănoc găsi repede soluţia: vor pleca mai întâi doi ruşi cu o scrisoare din partea lui către Locotenentul comandant. El scrise aceste rânduri:

„Să trăiţi, domnule Locotenent,

Vă rog ca acestor ruşi să nu le faceţi nici un rău. Ei vor să treacă la noi. Vă mai rog să-mi trimete-ţi o brancardă să plec de aici. Mai sunt încă câţiva care vor să treacă cu mine împreună, cu tot armamentul unei cazemate".

In zorii zilei, cei doi bolşevici, cu mâinile ridicate îşi fac intrarea în sectorul indicat de Bădănoc. Lt. comandant primeşte scrisoarea şi desigur că nu mică i-a fost mirarea.

Nu ştia dacă cumva este o cursă întinsă de bolşevici. De aceea ia hotărîrea ca în noaptea următoare să fie trimişi înapoi tot cei doi ruşi împreună cu brancarda cerută. La aceasta consimte şi maiorul Bălan, comandantul Batalionului. Dar nu numai ei, ci toată unitatea sold. Bădănoc care ţesuse svonul ca iuţeala fulgerului. In noaptea următoare nu se vorbeşte pe întreaga linie decât de acest ciudat eveniment.

Se scurg ore grele de aşteptare după plecarea „tovarăşilor" diplomaţi. Mulţi camarazi îşi dau slobod gurii pe seama lui Bădănoc:

— „Mă, fraţilor! să ştiţi că Bădănoc al nostru îi tare şoltic şi de o face aiastă posnă ciolovecilor, să ştiţi că domnu' maior îl decorează".

Tocmai târziu, pe când pâcla dimineţii învăluia broboanele de rouă de pe căştile brumate ale ostaşilor, patru siluete se deslușesc venind în salturi spre poziţiile noastre. Ceilalţi bolşevici îşi observaseră „tovarăşii" care veneau în grup către noi, încărcaţi cu tot armamentul automat al cazematei. Eroul nostru, întins pe brancardă, dirija camuflarea ruşilor, pentrucă, câteva mitraliere clănţăneau în urma lor. Spectacol unic şi impresionant!

Astfel se termină cele două nopţi de aventură ulissiană în ţara nimănui, a îndrăsneţului nostru erou. Pentru această faptă, comandamentul diviziei prinde pe pieptul soldatului Bădănoc medalia „Virtuţii Militare" şi-l ridică la gradul de caporal. Dorinţa eroului caporal a fost ascultată de comandantul diviziei; cei patru cioloveci au fost puşi în libertate. Doi dintre ei au plecat la rosturile lor, iar ceilalţi doi au vrut să rămână alături de „camaradul" lor, santinele avansate în linia de foc. Desigur că ei vor povesti mai târziu loialitatea şi camaraderia care domneşte în rândurile ostaşilor noştri, iar iubirea dintre ostaşi şi ofiţeri, care împleteşte armonia unei discipline şi iubirea de Patrie, le va servi ca lecţie.

Sergent t. r. GREGORIAN MIRCEA

Româncă dela munte

INCHINARE

Sublocot. PETRESCU TIBERIU
căzut în luptele dela Ţiganca

Ai fost chemat de ţara 'ndurerată,
Să-i ştergi a umilinţii pată,
Tu!
Al Bărăganului copil,
Cu vreri de fier, cu pieptul de granit,
Ai pornit,
Să sdrobeşti ce-i barbar
Din răsărit,
Ai rupt ce-i pământesc din tine
Arhanghel cu spadă de foc —
In cânt de baladă,
Măreţ ca la paradă,
Pornit-ai în fruntea plotonului de smei,
Pe drum croit de spadă,
Să sfarmi, să invingi, pe mişei.
In iureşul luptei — distins —
Sfidând tot ce înseamnă moarte
Mereu înainte, mereu ne'nvins
Căzut-ai... departe!
De pe ceru 'nstelat un luceafăr a apus
Cu zâmbet de fecioară,
Dintre noi muritori, ai plecat,
Te-ai dus!
Dar nu eşti mort. In inimi de-apururi trăeşti
Cu jertfa ta sfântă hrăneşti
An de an, măreţ vulcan
Alţi pui de smei,
Cu vreri de fier, vulturi semeţi
Din Bărăgan....
Azi, la mormântul tău mă'nchin
Iţi jur,
Voiu răzbuna şi moartea ta!
O lacrimă aşa de grea
A poposit pe-această filă,
Chiar fără voia mea...

Elev sergent IANCU C. ILIE

Vânătorii de munte cuceresc o poziţie în răsărit

ORORILE REGIMULUI BOLŞEVIC în ţările ocupate vremelnic

In Basarabia, Bucovina şi ţările baltice, căpeteniile sovietice au pus în practică toate sistemele de teroare, pentru a îndeplini cât mai curând acţiunea de bolşevizare. Urmele lăsate de bolşevici în ţările ocupate vremelnic sunt prea adânci şi prea dureroase, pentru a putea fi uitate vreodată de cei care supravieţuiesc după trecerea tăvălugului comunist.

Iată câteva din constatările ziaristului elveţian Paul Gentizon, făcute în ţările baltice după retragerea armatelor roşii.

Estonia, a avut mult de suferit de pe urma bolşevicilor care au depopulat oraşe şi sate întregi.

In anul 1940, la sosirea bolşevicilor, această mică ţară, cu o suprafaţă de 47.000 km p, număra 1.100.000 oameni. Incercarea de rusificare a acestei ţări cu un popor modelat după aspectul şi climatul regiunii sale, a dat greş şi acum ca şi pe la jumătatea secolului XIX.

Toate momelile s'au măcinat însă în faţa puterii sentimentului naţional. Puţine tablouri tragice s'au putut vedea ca în această ţară, populaţia rezistând cu îndârjire avalanşei de bolşevizare. Munca de ani întregi a acestui popor a fost distrusă în câteva clipe de bolşevici.

Rezistenţa prelungită a trupelor sovietice faţă de armata germană a avut de scop a da posibilitate batalioanelor de distrugere să transforme în ruine lucrările şi instalaţiile din portul Reval şi celelalte localităţi, precum şi materialul de cale ferată, conductele de apă, gaz şi electricitate.

In retragere, soldaţii bolşevici au luat cu ei oameni şi animale, sau le-au împuşcat. Ţarcuri întregi de boi, vaci, tauri şi cai au fost seceraţi de mitraliere. Hergheliii de cai şi cirezi de vite au fost închise în hambare şi arse de vii. Alte animale au fost duse în cimitire şi ucise cu grenadele de mână.

In retragerea lor bolşevicii au distrus toate bogăţiile regiunii. Uzinele metalurgice, fabricile textile, de hârtie, celuloză, distileriile, morile, etc., aruncate în aer. Podurile, gările, instalaţiile feroviare au fost distruse sistematic. Toate resursele principale au fost reduse. La câteva zile dela isbucnirea războiului între germani şi ruşi, bolşevicii au organizat deportări în massă de bărbaţi, femei şi copii.

Cel mai mare val de deportaţi a plecat spre omătul Siberiei în noaptea de 13 spre 14 Iunie 1941.

Totalul persoanelor deportate din Estonia trece peste 60.000 copii, femeile şi bătrânii, ridicaţi din căminurile lor, în miez de noapte, sub pretext că sunt ostili regimului, au fost îndreptaţi spre Siberia, în timp ce şefii de familie şi celibatarii au fost duşi ca lucrători în oraşele industriale din Rusia centrală şi meridională.

Majoritatea acestora erau din personalităţile reprezentative ale încercatei naţiuni, din rândurile reprezentanţilor patriotice, dintre conducătorii tinerimii intelectuale şi naţionaliste.

Nici reprezentanţii organizaţiilor religioase, catolice sau protestante, precum nici membrii comitetelor profesorale şi învăţătoreşti şi colaboratorii politici permanenţi ai presei naţionale, plus numeroşi industriaşi, bancheri, avocaţi, medici, ingineri, tehnicieni, lucrători specializaţi, etc., nu au scăpat de urgia bolşevică.

In sfârşit, după un ordin secret nu putea să mai rămână în Estonia nicio persoană care nutrea sentimente antisovietice.

Tot după un ordin se făcea curăţirea ţării de toate persoanele îndepărtate din partidul comunist, care a luat fiinţă sub ocupaţia bolşevică.

Copiii erau luaţi din casa părintească şi sub motiv că sunt duşi în colonii de vacanţă, ajungeau în interiorul Rusiei, unde erau îndemnaţi să înveţe şi să crească în spiritul bolşevic.

Asasinatele şi masacrele în massă nu se mai sfârşeau. De multe ori agenţii G. P. U-ului blestemau ceasul când şi-au ales această sinistră îndeletnicire de asasini.

Despărţirea părinţilor de copii, a acestora de mamele şi fraţii lor era sfâşietoare. Unii strigau, alţii vroiau să se omoare decât să ajungă în Siberia, acolo unde gerul zăpezilor nesfârşite îmbătrâneşte pe om înainte de vreme şi-l ucide cu zile.

Fiecare din cei 60.000 estonieni deportaţi sau ucişi şi-au văzut cu proprii ochi tabloul sumbru al despărţirii de cei dragi sau de vieaţă.

Iată în ce constă raiul întronat de bolşevici în ţările ce au dorit să stăpânească.

Acolo unde soarele apune...

Acolo unde soarele apune
Şi unde seara cântă roata morii,
O toamnă româneasc'a dat în pârg
Şi peste zări se duc plângând cocorii.
Acolo unde ploaia taie frunza
Şi picură 'n adâncuri câte-o stea,
In leagănul cu amintiri plăpânde,
Cât de frumos va fi dormind cop'la mea!
Mă 'ntorc iar către veştedul amurg...
Se sparge doru'n inimă: ghiulea,
Şi nu găsesc pe-aici niciun chirurg
Să-mi poată scoate schijile din ea.

ION SOFIA MANOLESCU

Veghea pe mare

EROII CAVALERIEI

CĂPITANUL GH. GHEORGHIU

Jertfele mândrei noastre cavalerii pe frontul de Est au dovedit participarea însufleţită şi intensă a acestei arme în luptele pentru triumful cauzei noastre naţionale.

Ca întotdeauna, călăreţii noştri nu şi-au desminţit nici de data aceasta calda iubire de Patrie şi spiritul nobil de sacrificiu, acolo unde legile războiului impuneau greutăţile cele mai mari.

Pe frontul de Est, într'adevăr, sângele înfierbântat al cavaleriştilor noştri, curgând, a pecetluit atâtea răsunătoare victorii româneşti care au stârnit ecou în întreaga lume.

Cucerirea oraşului şi a portului Anapa a cerut, printre alte jertfe ale cavaleriei, şi vieaţa căpitanului Gh. Gheorghiu, ofiţer distins, de Stat major, însărcinat cu conducerea biroului operaţiilor unui regiment de călăraşi.

După stagiul făcut, în prima parte a campaniei, cu Divizia de Cavalerie a regretatului colonel Cristu Cantuniar, căpitanul Gh. Gheorghiu a urmat cursurile anului II dela Şcoala Superioară de Războiu.

Brevetat ofiţer de stat-major, este repartizat unui Regiment de Călăraşi în marş spre frontul din Caucaz.

La forţarea trecerii canalului Kurka şi în luptele pentru curăţirea şi cucerirea peninsulei Taman, căpitanul Gh. Gheorghiu, cu un rar curaj şi spirit de sacrificiu, se găseşte mereu în fruntea escadroanelor, conducând cu multă pricepere operaţiunile regimentului.

In ziua de 30 August, Divizia de Cavalerie se găsea cu unităţile sale la porţile Anapei.

Printr'o îndrăsneaţă acţiune de noapte, Regimentul de Călăraşi reuşeşte să pue stăpânire pe înălţimile N.-E., Anapa, de pe care bolşevicii ar fi putut să reziste timp mai îndelungat.

Căpitanul Aurelian Drăghici, comandantul geniului şi transmisiunilor M. U., primeşte misiunea de a transmite maiorului I. E., comandantul Regimentului de Călăraşi, ordinul pentru a face incursiuni, cu grupe călări comandate de ofiţeri, în oraşul Anapa.

Dar, ajuns la regiment, căpitanul A. Drăghici îl întâlneşte numai pe căpitanul Gh. Gheorghiu. Acesta din urmă îi comunică faptul că maiorul I. E. se găseşte tocmai în marş pentru incursiunile prin Anapa.

Cei doi ofiţeri pleacă împreună spre Anapa, pentru a executa incursiunile ordonate şi a-l întâlni pe comandantul regimentului.

In cursul primei incursiuni au făcut mai mulţi prizonieri, care au fost duşi şi predaţi trupelor ce se găseau la liziera Anapei.

După primirea informaţiilor necesare, căpitanii Gh. Gheorghiu şi A. Drăghici au făcut o nouă incursiune în Anapa, cu forţe de câte o grupă de luptă.

In timpul acestei incursiuni au fost primiţi cu focuri vii de pistoale şi arme automate, fiind prinşi apoi într'un baraj de foc inamic. In faţa acestei situaţii au fost siliţi să ocupe o clădire.

Pe străzi se mişcau partizanii, trupele noastre înaintau, inamicul încerca disperat o rezistenţă, astfel că trebuiau să-şi organizeze apărarea.

Dar în timpul când se baricadau, o grupă inamică dă fără voie peste ei. Ofiţerii români nu pregetă să comande foc. Grupa văzându-se în neputinţă de a rezista, trece la atac, aruncă tot materialul şi armamentul, luând-o la fugă.

Pe când cei doi ofiţeri şi trupa făceau inventarul materialului capturat, un foc viu îi cotropeşte din spre S.-E. Anapa. Un glonţ îl loveşte mortal pe căpitanul Gheorghe Gheorghiu.

Aripile necruţătoare ale morţii l-au îmbrăţişat înainte de a fi participat la cucerirea oraşului şi portului Anapa.

Serg. t. r. ION I. POGANA

Patrulă românească spre inamic

Tot înainte

Prin grai sonor de tunuri glăsueşte
Comanda Cruciadei noastre sfinte,
Şi bravilor ostaşi le porunceşte
Să meargă 'ncrezători tot înainte.
Curg salvele duium din ţevi de puşcă,
Zburând în fluerări şi vâjâire,
Şi pe duşmani cu dinţi de gloanţe-i
[muşcă,
Trântindu-i sfâşiaţi în prăbuşire.
Flăcăi, ca năzdrăvanii din poveste,
Se 'ncearcă 'ndârjiţi la luptă sfântă,
Şi 'n coate se târăsc urcaţi pe creste,
Să vadă oastea răilor înfrântă.
Vâltoarea 'nvălmăşelii o 'mpresoară,
Şi 'n forţe tari o 'nvălue şi-o 'ncinge,
Căci vulturii, tot înainte zboară,
Tot înainte, până vor învinge.

Plut. adm. TH. D. CARAMAN

Stârpiţi înjurătura

Ne revoltăm ori de câte ori cineva ne insultă. Şi totuşi inima noastră rămâne rece când este insultat însuşi Dumnezeu atotputernicul părinte Ceresc!

Sfântul Ieronim afirma că nu este păcat mai îngrozitor decât înjurătura. Adevărul este întărit de „Vechiul Testament", prin care Dumnezeu repetă de două ori sentinţa de moarte împotriva celui ce înjură: „Cel ce va înjura numele Domnului, să fie ucis: întregul *popor să-l ucidă cu pietre, fie el fiu* al Israelului sau strein. Să fie ucis cel ce va înjura numele Domnului". (Levit. 24).

Intre marile prăpăduri ce lovesc omenirea şi sacrilegiul insultelor împotriva Dumnezeirei, a fost totdeauna strânsă legătură de cauzalitate.

Ca să batjocorească „Naşterea Domnului" în 1908, un ziar umoristic din Messina publica în ajunul sfintei sărbători, versuri batjocoritoare împotriva Mântuitorului, care sfârşeau cu această sfidare: Per non mostrarti che sei un Dio ignoto, mandaci un terremoto". „Trimete-ne un cutremur, ca să ne dovedeşti că nu eşti un Dumnezeu necunoscut". Se ştie ce-a urmat. In dimineaţa zilei de 28 Decemvrie la orele 5 cutremurul care n'a durat decât 45 de secunde, dărâma oraşele: Messina şi Reggio Calabria, făcând 200.000 de victime omeneşti.

După războiul cel mare, tot pe calea înjurăturii de cele sfinte, Italia antemussoliniană fusese bolşevizată. Nu purtau pe frontispiciul lor toate ziarele comuniste, cunoscutul îndemn la sacrilegii: „Muncitori, rugăciunea voastră să fie înjurătura"? Nu scria generalul Cadorna, la 6 Iulie 1922, că în Italia se înjură în chip îngrozitor dela Alpi până la Capul Passero?

Şi prima reformă morală, după împăcarea cu Vaticanul, n'a fost stârpirea înjurăturilor prin amenzi mari?

Ca să creştineze barbarii, Carol cel Mare pedepsea înjurătura cu moartea, iar Sf-tul Ludovic al Franţei cu găurirea limbii şi pecetluirea frunţii cu fierul înroşit la foc.

Viaţa spirituală a Franţei a început istoriceşte cu evlaviosul Robert al II-lea fiul lui Hugo Capet. Ca să dea poporului său pacea şi prosperitatea, piosul rege punea să se facă rugăciuni publice.

Odată, pe când se ruga la Orleans înaintea divinului crucificat, Isus răspunzându-i miraculos, i-a spus: „Nu vei avea pace în ţara ta, până nu vei stârpi înjurătura". Iar cei 35 de ani de fericită domnie, dela 996 până la 1031, au fost urmarea împlinirii voinţei divine.

Şi la noi, sub domnia Basarabilor şi Muşatinilor, celui ce înjura, i se tăia sau smulgea limba, de unde a şi rămas ameninţarea pentru copii că: „Iţi taie popa limba"!

Desrobind ţiganii, după cum a dovedit d-l profesor Simion Mehedinţi în „Altă creştere", şetrarii ne-au robit iadului învăţându-ne înjurătura.

Oare se simte cineva încântat după ce înjură ţigăneşte? Din contră, credem că se simte umilit şi micşorat în sufletul său.

Deci înfrânaţi-vă şi luptaţi pentru stârpirea înjurăturilor.

„Ospitalitate" scump plătită

Intr'o zi de ceaţă groasă s'o tai cu cuţitul, profitând de superioritatea ei numerică, o unitate sovietică se strecoară în adăposturile unei companii de dorobanţi români — mai bine zis se refugiază — deoarece ostaşii noştri luptând eroic în retragere, le pricinuiseră pierderi sângeroase.

Ce fericire pe cioloveci !

După zile şi nopţi petrecute în ger prin gropi şi tranşee descoperite sau prin adăposturi bătute de toate crivăţele, se pomenesc deodată în bordeiele dorobanţilor noştri încăpătoare, uscate, încălzite şi mai ales curate— atât de curate, încât nu le vine să-şi creadă ochilor, murdarilor şi urât mirositorilor pionieri ai „civilizaţiei" moscovite ! Şi se instalează ciolovecii în culcuşul flăcăilor noştri ca puii de cioară în cuibul privighetorii — se lăfăesc şi huzuresc, mai ales că pe laviţă găsesc cutii de conserve şi ciocolată, câteva sticle de vin bun şi pâine — de grâu bun în locul turtelor de necurăţenie respingătoare care alcătuiau hrana lor zilnică.

Dar românul deşi ospitalier din fire, nu înţelege această „ospitalitate" nedorită şi de aceea comandantul unei companii de pioneri căpitan Jeneanu ordonă sergentului Sandu Gheorghe, că împreună cu un grup de 13 ostaşi să reintre în stăpânirea adăposturilor.

Flăcăii se desfac indată în trăgători şi dintr'o săritură sunt în faţa bordeilor şi încep să arunce o ploaie de grenade în bolşevici. Fiecare proectil îşi ajunge ţinta, fiindcă soldaţii Niţă Constantin, Carp Ion, Răduţă Ilie sunt minunaţi aruncători, dar nici unul nu-l întrece pe fruntaşul Blănaru Nicolae, care asvârle moartea în duşmani cu o precizie extraordinară.

Flăcăul era cel mai bun jucător de oină din satul lui, Urecheştii din Putna, şi nici un băiat de seama lui nu trăgea ca el la „buşită" iar acum iată-l neînfricat grenadier

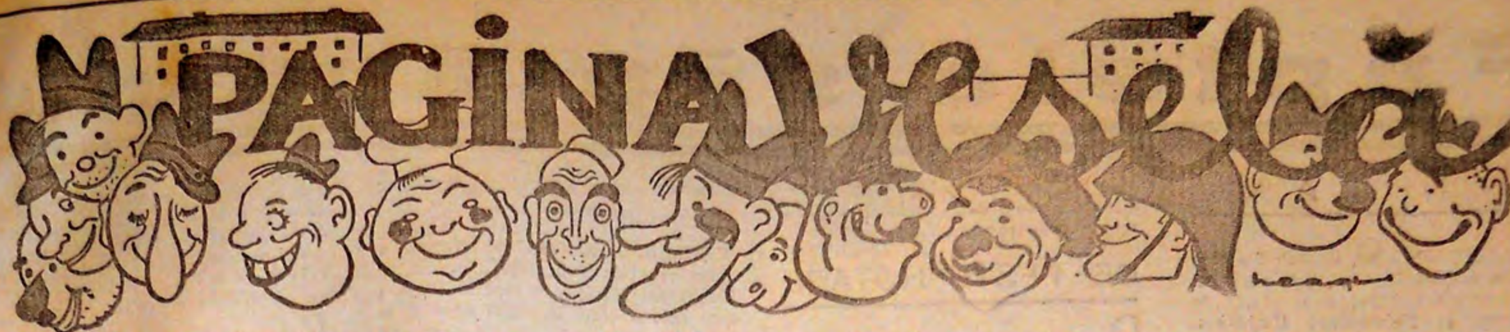
Bolşevicii se apără cu îndârjire, puştile mitraliere ţes zarea cu o pânză deasă de gloanţe, când sergentul Sandu Gheorghe cu baioneta la armă înaintează vijelios, urmat de aproape de Caporalul Bulancea Stoica care pisează căpăţâne de cioloveci cu patul armei, în vreme ce dintr'o repezeală de bocanc asvârle în groapă pe neprevăzătorul bolşevic care s'a apropiat prea mult de grupa în plină desfăşurare de atac.

Incăerarea continuă până ce ultimul bolşevic e scos din bordeie.

Incepe o goană voinicească după fugarii care se risipesc înebuniţi — puţinii fugari rămaşi în viaţă, fiindcă vitejii noştri pionieri la curăţirea adăposturilor atât de curând recăştigate găsesc prin şanţurile de comunicaţie dintre bordeie 49 de trupuri neînsufleţite de sovietici.

„Ospitalitate" intr'adevăr scump plătită !

Tun german în baterie

A doua însurătoare

Aoleo, ce fuse asta?
Mi-au mâncat lupii nevasta,
Trecui balta, luai alta
Mai pârlită decât dânsa.
Aoleo, ce lenevoasă,
Nici cu asta nu fac casă,
Nu fac casă nici bordeiu,
Şi nu mai leg două'n teiu,
Umblu după dragoste
Şi dau după pacoste,
Umblu după căsnicie
Şi dau peste sărăcie!

Glume

Dublă nevinovăţie

— Odată am fost acuzat că am furat un ceas de aur.

— Şi nu era adevărat ?

— Nu şi încă de două ori. Mai întâi că nu l-am furat şi al doilea că nu era de aur.

Prietenul

— Dacă până mâine nu voiu plăti datoria pe care o am, mă împuşc. Te rog să mă ajuţi, prietene.

— Regret, dar n'am să-ţi împrumut nici un... revolver.

Căţei

Pe calea Victoriei, un individ ţine în braţe doi căţei de lux, oferindu-i trecătorilor. O cucoană se opreşte şi-l întreabă:

— Câte parale ceri pe ei?

— Asta cu funda roşie două sute de lei, iar cel cu funda verde două sute douăzeci, răspunde omul.

— Eu văd că sunt la fel. De ce unul este mai scump ca celălalt?

— Pentrucă azi dimineaţă când le-am dat mâncare mi-a căzut un pol şi ăsta cu funda verde l-a înghiţit imediat.

La şcoală

— Ionescule, eu îţi dau doi lei cu mâna dreaptă şi trei lei cu mâna stângă. Câţi lei o să ai tu cu totul?

— Şapte.

— Cum şapte? Trei şi cu doi cât fac?

— Cinci.

— Atunci de ce spui că o să ai şapte lei?

— Fiindcă mi-a dat şi tata doi lei azi dimineaţă când am plecat la şcoală.

Epistoliile fruntaşului Neaţă

Dă undeva după Front

Măritica Neichii Dragă ♡

Aflǎ dăspre Mine [redacted] şi dăspre camarazii Mei dă luptă că suntem bine sănătoşi şi odată cu venirea lu 1 Martie leam pregătit ciolovecilor nişte Mărtişoare dă o să le pomenească ei până când sor întâlni cu Stalinu lor în catranul Iadului. Bine că să termină şi Iarna asta să le arate românu acu Mai arătat ciolovecilor şi slava Domnului lea cum ştie să lupte fără [redacted] şiretlicuri şi ascunşi prin zăpada ca jivinele pădurii. Acu e acu şi asta o ştie bine bolşevicu şi îi dârdâie inima dă să aude până în liniile noastre Dâr dâr dâr aşa face mai rău ca zebelasul. Lasăi pă noi Măritica neică şi o să vezi Mata. Întâi începem cu Mărţişoarele şi pormă vin şi alelalte. Matale îmi pare rău da iute că navusei dă unde săţi cumpăr paici un mărţişor dadevărat nu dalea dă le pregătim necuraţilor. Şi dacă îţi trimet un pă hârtie [redacted] îl tai în lipsă dă un carton şil atârni pă gât cu o [redacted] sforicică.

Uitel →

Al Matale don
Fruntaş
Neaţă

PROVERBE

El, până când nu va cere
Nu mănâncă cu plăcere.

*

Pe măgar, cât să-l împodobeşti
Armăsar tot nu poţi să-l numeşti.

*

Porcul or încotro face,
Lui tot noroiul îi place.

Salcia cât să căsneşti,
Pom nu poţi să altoeşti.

*

Cu lingura îţi dă dulceaţă şi cu coada ei îţi scoate ochii.

*

Banii din mână îi scapă,
ca ciurul cum ţine apă.

Strigături

Harnică-i nevasta mea
Nu e alta'n sat ca ea!
Lunea caeru-şi găteşte
Marţi în furcă-l potriveşte
Miercuri fusul îşi aduce
Joi în zori la târg se duce
Vineri dela târg soseşte
Iia Sâmbătă-şi clăteşte
Iar Duminec'o agaţă
La uscat pe gard în faţă.

*

Vai piciorul cum mă doare
Când e zi de lucrătoare.
Când e zi de sărbătoare
Niciun deget nu mă doare!

*

Face-m'aş soldat şi eu,
De-ar fi puşca... de dudău,
Baioneta de scaiete,
Regimentu 'ntreg... de fete!

*

Fete oricât ai umbla
Ca şi-a mele nu-i afla.
Hai alege-ţi, voinicele,
Pe ori care-i vrea din ele!

*

Trandafir crescut în iarbă
Rău îmi stă flăcău cu barbă!
Trandafir crescut în fân,
Rău îmi stă flăcău bătrân

*

Drag mi-e carul cel cu fân
Badea tânăr, nu bătrân
Drag mi-e câmpul fără ceaţă
Badea fără de mustaţă!

Neaţă camuflat

— Unde e Neaţă, camarazi ?

Păţaniile fruntaşului Neaţă

de Neagu Rădulescu

— Aha, întâi Martie în calendar, să văd cum e afară...

— S'a înseninat. In fine, a venit timpul nostru.

— Gata mărţişoarele pentru ciolovecii, camarazi!

— Aşa, pentru fiecare câte un mărţişor, că noi suntem filotimi !...

Faptele săptămânii

DIN ȚARĂ

MAIESTATEA SA REGELE a binevoit a conferi Crucea „Serviciul Credincios" clasa III-a, unui număr de studenți ai Universității Cluj-Sibiu, pentru merite deosebite.

Această augustă încurajare a produs multă bucurie printre studenții noștri.

PENTRU MERITE EXCEPȚIONALE pe câmpul de luptă, au fost înălțați la gradul de generali următorii colonei: *Dimitriu S. Romulus* din infanterie, *Brătescu I. Constantin* din cavalerie și *Voicu A. Mihail* din artilerie.

MONITORUL OFICIAL a publicat un decret, prin care tribunalele militare vor aplica, în afară de pedepsele date de lege, și confiscarea averii acelor persoane care făcând parte din organizații teroriste ale Sovietelor, vor ataca armata, autoritățile și populația, sau fac propagandă comunistă.

Monitorul Oficial din 16 Februarie a. c. publică decretul prin care generalul de divizie Lascăr Mihail, e înălțat la gradul de general de Corp de Armată, iar generalul de brigadă Sion Al. Ioan e înălțat la gradul de general de divizie.

Acești generali, decorați cu Ordinul „Mihai Viteazul", — spune decretul —. s'au distins pe câmpul de luptă în actuala campanie dând probe de capacitate și bravură exemplară.

Ascultați la radio între orele 12,50—13,50 „Ora ostașului" (Lunea, Miercurea și Sâmbăta), „Ora italo-română" (Marțea) și „Ora ostășească româno-germană" (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

D-l doctor Goebbels, ministrul propagandei Reich-ului, a vorbit acum câteva zile în fața unei mari mulțimi, strânsă în cea mai mare sală din Capitala Germaniei, arătând că pe frontul de Răsărit se dă cea mai formidabilă bătălie, de care depinde soarta Germaniei și cu ea a întregii Europe.

El a precizat că pericolul trebue privit așa cum este, iar măsurile ce se iau vor ajuta la distrugerea bolșevismului, printr'un războiu total, singura Germania și aliații ei fiind în măsură să salveze Europa de distrugere.

Cu acest prilej s'a putut vedea din nou, că poporul german este strâns unit în jurul Fuehrerului său și va merge până la capăt făcând toate sforțările în lupta de salvare a civilizației europene.

MAHATMA GANDHI, marele șef indian, s'a hotărît să postească timp de 15 zile, în semn de protest contra autorităților engleze din India, care-l țin în închisoare.

Din această cauză, starea sănătății lui Gandhi este foarte rea, ceea ce a îngrijorat poporul indian. In toată India au avut loc mari manifestații pentru ca să-l elibereze din închisoare, iar în temple s'au făcut rugăciuni pentru sănătatea lui.

ARHIEPISCOPUL New-Yorkului, Monseniorul Spellman, a venit din America la Roma, spre a face o vizită Papei.

Se spune că sosirea arhiepiscopului ar avea un scop politic.

PRIMUL MINISTRU al Turciei a ținut un discurs în care a arătat că Turcia se întărește în interior, spre a face față oricărei încercări de a fi atrasă în războiu; Turcia va duce mai departe prietenie cu toate țările.

FUEHRERUL GERMANIEI a acordat d-lui General Voiculescu, guvernatorul Basarabiei, Marea Cruce a Ordinului „Vulturul German".

De asemeni a acordat d-lui colonel Hanciu, secretar general al Guvernământului Basarabiei, Crucea pentru merit, cu stea, a aceluiași ordin.

Inmânarea insemnelor a fost făcută de către Baronul von Killinger, ministrul Germaniei la București, care, într'o scurtă cuvântare a arătat meritele celor decorați în munca depusă pentru ducerea la bun sfârșit a luptei comune a popoarelor german și român.

JAPONEZII au scos la suprafața apei numeroase vase inamice, le-au reparat și le-au pus din nou în funcțiune.

PRESA ITALIANĂ reproduce pe larg cuvântarea d-lui general Pantazi, ministrul român al apărării naționale, rostită cu prilejul împlinirii a douzeci și cinci ani dela întemeierea armatei bolșevice, subliniind ferma hotărîre a României de a continua lupta până la victoria finală.

Cuvintele acestui valoros general, care își petrece o bună parte din timp printre trupele ce operează pe frontul răsăritean, scrie între altele Tribuna, *trebue interpretate nu numai ca o nouă declarație oficială a guvernului român asupra scopurilor de războiu ale României și ca o afirmare a voinței României de a nu ceda, ci și ca o expresie sigură a sentimentelor și hotărîrilor forței armatei române, care au dat dovezi de vitejie și de sacrificiu în cele 22 de luni de războiu împotriva Rusiei bolșevice.*

RIDICAREA de către Germani a liniei de despărțire dintre teritoriul francez ocupat și cel neocupat, a fost primită la Paris cu cea mai mare bucurie. Chiar în primele declarații ale cercurilor politice și jurnaliste se exprimă siguranța că astfel politica colaborării germano-franceze capătă un nou și puternic îndemn.

ZIARELE GERMANE publică dări de seamă asupra cuvântării rostite de d-l prof. Mihai Antonescu, vicepreședintele Consiliului de Miniștri al României, cu prilejul inaugurării ciclului de conferințe ținute sub auspiciile Asociației româno-germane din București.

Ele reproduc în deosebi pasajele prin care d-l prof. Mihai Antonescu a subliniat însemnătatea istorică a luptei pornite de Germania naționalistă contra bolșevismului.

Se relevă de asemeni pasajul afirmând că acest războiu nu se duce între două regimuri, ci este o luptă a raselor și o bătălie pentru salvarea a tot ceea ce spiritul european a produs până acum mai nobil.

In „Voelkischer Beobachter" articolul poartă ca titlu: „D-l prof. Mihai Antonescu declară: *„Moscova ar fi stăpânit Europa dacă nu ar fi intervenit Germania"*.

Gazeta „Sentinela" roagă ostașii să-i trimită, scrise, poezii, anecdote și alte întâmplări din viața ostășească.

Evenimente din războiu

Frontul antibolșevic din Răsărit

Evenimentele de războiu mai însemnate pe frontul de Est au continuat să se desfășoare tot în sectorul sudic. Intr'o mare bătălie de mișcare ce s'a dat pe un spațiu larg, pe teritoriul ucrainian, între Doneț și Nipru, forțele germane au ieșit victorioase, nimicind sau risipind forțele sovietice angajate într'o manevră de străpungere.

Bolșevicii au căutat să bage forțe mari mai ales în regiunea Harkov, cu gândul de a se întinde spre Nipru. Dar această buclă inamică este pe cale de nimicire.

Forțele inamice au fost lăsate acum să se angajeze departe în spațiul dintre Doneț și Nipru, chiar în spatele germanilor, apropiindu-se de Nipropetrovsk; mai mult decât atât, prin atacuri date din spate, anumite divizii sovietice au fost împinse și mai departe spre Nipru, pentru ca astfel despărțite de grosul lor să poată fi nimicite mai ușor.

Rezervele pe care comandamentul sovietic le îndrepta în grabă spre a lărgi spărtura și a pecetlui un rezultat decisiv, au fost întâmpinate de avioanele germane care s'au năpustit cu miile asupra lor și le-a lovit nimicitor.

Deci putem spune că în spațiul dintre Doneț și Nipru forțele germane au înregistrat un mare succes defensiv, prin distrugerea pătrunderilor sovietice și înlăturarea pericolului de străpungere. Inamicul continuă să bage forțe puternice și să-și urmărească sforțarea de pătrundere spre Nipru, fără a ține seama de pierderile uriașe.

După cum se vede, activitatea de luptă din sectorul sudic continuă cu înverșunare. Ambele comandamente văd problema bătăliei ce se dă pe scară mare și nu dau importanța schimbărilor locale. Bolșevicii suferă mereu noui pierderi, împingând mereu înainte noui formațiuni; germanii nu dau importanță pierderilor de teren, lăsând pe inamic să se înfunde în spații mai mari și dându-i apoi lovituri cât mai nimicitoare. Rezervele germane nu sunt băgate în luptă decât atunci când intervenția lor devine absolut necesară. In modul acesta, comandamentul german păstrează mâinile libere pentru orice mișcare, cu atât mai mult cu cât și în sectorul central se simte anumite concentrări sovietice.

Se observă o sporire considerabilă a activității aviației germane pe întregul front. Câteva mii de avioane au activat ieri cu folos pe întregul front, dela Murmansk până în Cuban.

Atacuri inamice împotriva frontului de nord al capului de pod dela Kuban au fost sdrobite de trupele germane și române. Inamicul a fost aruncat înapoi prin contraatacuri cu mari pierderi sângeroase.

In regiunea situată la sud și la nord de Orel, trupele germane au sdrobit puternice atacuri ale inamicului.

Bolșevicii au pierdut cu acest prilej și numai în partea de nord 47 de tancuri, în plus, peste 10.000 de morți au lăsat pe teren bolșevicii în ultimele trei zile de luptă.

La Sud-Est de lacul Ilmen, inamicul a trecut la 23 Februarie la o nouă mare ofensivă cu puternice forțe blindate și de infanterie, sprijinite de numeroase formațiuni de artilerie. In luptele, care mai continuă încă, trupele germane au distrus până acum 37 de tancuri sovietice.

In fața Leningradului, trupele germane au respins asalturi inamice de importanță locală.

In partea de răsărit a bazinului Donețului, bolșevicii au încercat la 23 Februarie, pe frontul de la Mius, o nouă operațiune de străpungere. Trupele germane au sdrobit toate încercările prin lupte grele.

In lupte care au durat mai multe zile, trupele germane au tăiat legăturile Corpului 4 de Gardă Sovietic Motorizat pe care l-a nimicit. Numeroase tankuri și arme diferite au fost distruse. Printre morți se află și generalul rus Danastchin.

Războiul din Africa de Nord

Luptele care s'au dat până astăzi în Tunisia au făcut dovada că forța ofensivă a armatelor americano-engleze ale generalului Eisenhower este foarte redusă. Nicăieri ele n'au putut stingheri pe germano-italieni. Dimpotrivă, pretutindeni unde s'au ciocnit cu forțele Axei, la Medjed-el-Bab, la Pont du Fahs, la Kairouan, la Teburba, la Gafsa, etc.. anglo-americanii au fost bătuți.

Aceste rezultate aruncă o lumină de mare îndoială asupra posibilităților pe care aceste armate le-ar avea, într'un viitor atac general, de a da peste cap rezistența germano-italiană din Tunisia și a lichida acest important cap de pod african al Axei.

Speranța englezilor rămâne tot la armata 8-a, care vine dinspre sud. Dar nici ea nu dă până acum semne deosebite. Prin succesele obținute de forțele Axei în regiunea sudică Gafsa și prin respingerea americanilor departe în Algeria, legătura între armata 8-a și armata Eisenhower, care trebuia să se facă în sudul Tunisiei, este împiedecată pentru multă vreme. Ambele armate lucrează acum pe cont propriu. Armata 8-a înaintând dinspre sud, se găsește în fața puternicelor fortificații ale liniei Mareth, apoi va trebui să învingă rezistența germano-italiană care se va exercita în defileul strâmt dintre lacul Schot el Djerid și golful Gabes, ceea ce nu este o operațiune ușoară.

In Atlantic. Un grup de submarine germane a atacat în Atlantic un convoiu puternic apărat. In lupte foarte grele, ele au scufundat 17 vase cu un total de 104.000 tone și au torpilat încă alte trei vapoare.

C. 61.094. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, — BUCUREȘTI.